

מסורת הש"ס

עציוני. על דבר אשר ענה את אשר רעוה (דברנר כג): **הוא** אופס
שגשג אקרי. וכלאן ג"ש נמי נפקא מנייה הויא דכיון דלאקרי שבת
 ענין עייר הוא הויא שבת לעוסי ואזהרה: **שבתם** **שבתכם**. ומשבת
 שבתון לא גמר דאקרי שבת דלאטטורין ליה לרבויה כל (א) הענין
 כלומר בריש פרקין (דף עד.) שבתון
 שבת אי נמי שבת שבתון היא לאו
 יומא אחא שבת שבת אלא הכי קאמר
 מנחה מרובע הויא לאו לשם הויא נח
 דכתיב שבת שבתון הוא לאו זכר וזכר
 לשון מנוחה הוא לשון זכר ואכל יומא
 לא אקרי שבת הכי נקט שבתון
 שבתכם שבת דהוא גופיה אקרי
 שבת: **מיציעא** ליה לנדיסויה. לשאר
 ימים טובים ולא איוס כפורים
 קאי: **ושלח דעלם עלם**. ממאטטורין
 למעוטי לתוספת החול מעוסי
 ומאזהרה ממילא שמעינ דמוסיפין

מקום שנאמר שבות
ול על הקודש ותנא
לחודש מא עבד
היית בר בר מריפת
יפתי ^עועניתם את
י בחשעה מתענין
אלא לומר לך יכל
מעלה עליו הכתוב
עשירי: אבל אובלין
אמר רבא כס פלפי
כס וגנבילא ביזמא
היה רבא מאיר אומר
על עולתו את פרו
הוא אלא מה תלמוד
שעם עזו ופרו שוה
ללמדך שהפלפלין
ישראל חסרה כלום
ל"ק היא ברביטא
נא למרימר והאמר רב נחמן ^עהאי יימילתא דאתי
יכני עליה בורא פרי האדמה את קשיא הא ברביטא
ול עלי קנים פסור ילולבי גפנים חייב אאלו הן לולבי
מגדלאה כל שולבו מו"ה ועד יו"ה ^ערב כהנא
תניא כותיה דר' יצחק מגדלאה אכל ע"ה קנים
יב אלו הן לולבי גפנים כל שלבלבו מו"ה ועד
מנ"ה

[illegible]

ה"ר אליהו בר' יוסף וכללל הוא, והרי תבלין שחייבין במעשר כדתיא [וחולין ו, א] הנותן לשיכנתו עיסה טעם [שם קב, א] גבי מאי קיספה פירמא ומסקין [ד] היינו תבלין דלוי ממומא טומאת אוכלין, ואומר ר' אומר ה"ר אלחנן דמעשר קאי אשאור, ותבלין [ושפעמי']